

1-

Em dic Anna i a casa sempre ens hem relacionat en català. La meva mare és gallega i va venir de molt jove, però va adquirir ràpidament la llengua catalana, tot i que no ha fet servir més la seva llengua materna. El meu pare era català i parlava aquesta llengua a casa.

Ara bé, **vaig cursar l'EGB en una escola religiosa, on la majoria de docents eren castellanoparlants** i la majoria d'alumnes també es relacionaven en castellà. Únicament parlava en català amb alguna professora que no pertanyia a la comunitat religiosa. D'altra banda, aquests anys, **ballava en un esbart en el qual parlàvem tots en català.**

Pel que fa a l'institut, **la majoria de docents parlaven català** i, pel que fa a l'alumnat, convivia tant el català com el castellà.

Ja a la **universitat**, com a estudiant de **filologia catalana**, el català va passar a ser la llengua que feia servir sempre i, en estendre les meves relacions socials, també es va estendre'n l'ús.

Vaig treballar uns anys en empreses privades, dues multinacionals. A la primera parlàvem tots en català, però em comunicava en anglès amb els companys que treballaven a les filials. Posteriorment, a la segona empresa, les llengües de comunicació formal eren el castellà i l'anglès, sobretot en els correus escrits, atès que sovint havien de reenviar-se. I en les converses informals, depenia, atès que hi havia companys d'altres indrets d'Espanya o del món en aquestes oficines, que venien per períodes molt curts o bé períodes més llargs.

Des que vaig entrar a la docència, la meva única llengua és el català. He fet alguns cursos d'alemany i francès, però no penso que comptin entre les meves habilitats, tot i que recentment vaig anar a Alemanya i vaig poder dir algunes frases.

Anna

2- Ma biographie langagière

La meua llengua materna è l'italiano. La lingua che ho parlato con la mia famiglia e parlavo a scuola. Però **a casa sempre he escoltat parlar el foggiano, un dialecte.** Quan anava de vacances era un altre el dialecte que escoltava, altres paraules i un altre accent. La diferencia es que ho intentava parlar amb els amics que feia allà on em quedava tres mesos durant l'estiu. Els meus tiets vivien allà a Vieste al Gargano i tenien una filla de dos anys més joves que jo, i volien que em quedés tot l'estiu amb ella i les seves germanes, que més grans. Ells treballaven i la meua cosina estava sola i avorrida. Era una i esta gran aventura per mi entre la muntanya i al mar i escoltant la ràdio i la tele de Croacia que està a l'altre costat de l'Adriatic. **Parlar en dialecte estava mal vist, era de pobre i mai es feia servir fora de casa.** Nosaltres, els quatre germans no parlàvem mai entre nosaltres el foggiano. Miràvem la tele

en italià, els deures en italià i amb els amics només per fer els dolents del barri el parlàvem. Alguna frase i malament.

Després vaig començar a estudiar Lettere e Filosofia all'Università di Napoli i **vaig fer estudis sobre els textos francesos i catalans per veure les transicions graduals dal latino alle lingue romanze**. Però després em vaig decidir a fer estudis de Cinema i Història i vaig arribar a Barcelona a un Departament que ho feia, per estudiar concretament tres pel·lícules d'un director italià a Madrid. Va ser el primer cop que vaig estudiar castellà per què **com estrangera per ser simpàtics amb mi, els catalans, anaven canviant al castellà: el que no sabien es que jo abans de venir havia estudiat el català, no el castellà a Nàpols i no sabia gens de castellà**. Em vaig apuntar a una escola de formació d'adults del barri per parlar-lo. Només més tard quan vaig treballar **com professora de francès a Andorra el 2015, vaig parlar el català en tots els àmbits de la meva vida**. Però aquesta és un altra història.

A Nàpols es parlava un altre dialecte i allà vaig experimentar la classificació de les llengües en dialectes i llengües. **El napulitano és una llengua de prestigi cultural: hi ha cançons, llibres i literatura. Poca broma! La gent té un fort accent i no amaga saber parlar el napoletano i té frases per totes les ocasions i orgull a la hora de expressar-se en aquesta llengua, no com passa en altres ciutats, de més del sud. I allà, a Napoli em vaig transformar en la foggiana perduda en la capital.**

No sabia que em tocava encara més, estar perduda a un altra urbe, la capital Barcelona i ser la italiana. Fins aquest moment, crec que aquesta marca d'identitat per mi no l'havia usada mai i no la sentia per res.

Després va venir el **francès** poc a poc i es va convertir en una altra llengua materna. M'agrada llegir-la, m'agrada parlar-la i escoltar-la. És el mateix gust que l'italià per mi. A Napoli ja tenia amics francesos però no el parlava gaire bé, sabia molta gramàtica, havia estudiat francès i anglès, però d'aquí a parlar... Eleonora. Sóc tímida em fa vergonya. **Però la necessitat sempre supera la meva timidesa i la gana de comunicar-me em transforma en atrevida.**

Més tarde al 2001 a Barcelona vaig conèixer al pare de **la Laia la meva filla que es diu així perquè entre una mare italiana i un pare francès li va passar ser catalana**. Aquest nom va ser per la meva amiga Laia, que es va posar a plorar amb una ampolleta de vidre amb sorra de platja de Siria com regal. Semblaven els reis mags ella i el seu xicot alemany, que venien del seu llarg viatge amb dons per a la nova arribada. Va ser emocionant aquesta trobada amb el bebé de poques hores en una casa del Poble-sec de Barcelona l'any 2005.

Però la Laia ha nascut a Barcelona i a casa parlem francès, italià, castellà i català i ara anglès perquè sense parlar-lo jo l'he oblidat l'anglès. Continua sent catalana, no se dir-ho per quina raó però la seva forma de ser, de viure etc etc no se.

Aquest any he tornat a la EOI on avui estic estudiant un altre cop anglès. **M'encanta la EOI**. Hi vaig fer les pràctiques de Italià del master de formació del professorat al 2012 i he sigut

alumna de francès per C1 i de català C2. Aquest Master va ser molt bon per mi, per els investigadors que vaig conèixer per la proposta més aviat de recerca que ens van proposar i perquè vaig estudiar en aquest ambient plurilingües d'aspirants professors d'anglès, alemany, italià i francès. Una bogeria d'aquests temps.

La meua vida és així entre gent de diversa procedència i de diverses maneres de fer. De fet **porto 11 anys al Raval** que és un barri de Barcelona on segurament hi ha molta diversitat i molts conflictes.

No corregiré res del meu escrit i ho deixarem així ja que les meves faltes són la fotografia de la meua biografia lingüística.

Quan agafo apunts és una barreja molt interessant per les investigadores de l'Autònoma de Barcelona com la Nussbaum. Haha!.

Eleonora

3- La llengua transitada

A casa, **la mare parlava la fabla aragonesa**, i cantava jotas posant les mans sobre les caderes, buidant a càntirs els sons que reconeixia també en la parla de la meua àvia. Em traslladava al pirineu aragonès, a la casa on ma mare va néixer: una façana construïda en front de la cova que eren les estances on jo dormia.

El meu pare, també aragonès, era mestre de català i de castellà. Fèiem servir ambdues llengües, a casa. A l'escola, tenia dos companys d'origen andalusí. Jo els parlava de la fabla i ells responien que el seu castellà segur que no el podria entendre. M'ensenyaven mots que mai havia escoltat. **Així vaig aprendre que una llengua es cou, s'ensuma i es tasta de formes molt diferents.** Quan fa un any vaig conèixer un amic de Múrcia, em deia paraules que es fan servir només allà, i parlàvem de com pronunciem la llengua, i de com se sap d'on és una persona quan la sents parlar en un idioma que no és el seu.

L'anglès el vaig aprendre amb els Beatles, mitjançant el meu tiet, mestre d'aquesta llengua. Quan venia a casa els diumenges, portava un pastís embolicat de converses britàniques, i celebràvem les paraules amb cançons. L'anglès és música i dolç, per a mi... La música perfumava el meu dormitori, i majoritàriament sonava en anglès. Gairebé com ara.

Als 14 anys, vaig anar a fer un intercanvi a França, i el francès va entrar en el meu repertori. Sempre m'ha fet gràcia com es mouen els llavis quan parles aquest idioma, sembla que vulguis fer petons. El faig servir per parlar amb el meu amic, i sona a campanetes i al petó amagat de la senyora Darling. La música Manouche la vaig descobrir més endavant, i les pel·lis d'en Tony Gatlif i en Mathieu Kasovitz, així com la música de

Brassens, les flors de Baudelaire o l'arrancacors d'en Boris Vian. El meu nòvio vull que sigui com en Boris Vian.

Als 16 anys, vaig descobrir la ràdio, fent un programa amb els meus amics a l'emissora municipal, i escoltant en Miki Moto, qui em va ensenyar a estimar en Prince. En aquell mateix moment, també vaig conèixer la dansa contemporània amb unes amigues que venien d'Euskadi. Allà **vaig familiaritzar-me amb l'Euskara, la txalaparta, la poesia i la música. La seva sonoritat m'agrada molt.** Eguzki i Hilargia varen ser les primeres paraules que vaig aprendre. Més endavant, quan un mariner només em parlava en Euskara i el podia entendre perfectament, vaig aprendre que els idiomes s'entenen quan allò essencial ho veus en les estrelles dels ulls que et parlen.

El castellà es va convertir en màgia quan vaig conèixer un grup de teatre colombià. Totes les realitats són possibles, i jo volia ser Melquíades i dibuixar les meves experiències amb el llapis màgic dels escriptors llatinoamericans, i dels chiapatistes també.

Pessoa i els seus heterònims van entrar a la meva vida sense avisar. I sense avisar vaig anar a Porto amb una beca. La paràbola vital que és aquella ciutat, la multiculturalitat que transpira en els seus paisatges, les restes de rituals animistes que trobes en roques properes al mar, els carrers, que son ruas, les finestres que són janelas...

Angola batejant ben a prop., la capoeira, el jazz i la bossa, la línia en l'horitzó que és un país inundat d'història, amb milers de relats, heterònims que van des de Brasil a São Tomé e Príncipe, de Mozambique a Timor l'Este, dels pirates al vinho verde batejant de saudade als fados, que transiten persistents per la brisa de converses multiculturals.

Tornar de Porto em va entristir. Un diccionari i una invitació, em van portar a Berlin. Allà és on vaig aprendre l'alemany, les diferències entre l'est i l'oest, fent taitxí a les teulades i exposicions a galeries d'art. Fent música al carrer, jazz bossa i boleros, compartint amb músics russos, i espectacles a teatres amb artistes internacionals. Em vaig embarcar en una aventura d'on van nèixer una nena al Berlin de l'Est i un nen al Berlin de l'Oest.

L'Alemanys és casa i no.

L'Italià va ser un atrapasomnis, perquè un hivern, al Nadal, em van convidar a conèixer Venetto. **La meva amiga diu que parlo italià amb accent portuguès.**

La llengua està embarçada d'experiències vitals, en el meu cas.

Arantza

4-

Vaig nèixer a la Comunitat Valenciana, a un poblet d'Alacant de parla valenciana. A casa, sempre hem utilitzat el castellà com a llengua comunicativa. El meu pare és procedent de Castella de la Manxa, i, per tant, es parlava en castellà. **La meva mare, si feia servir el**

València com a llengua comunicativa, però no a casa. Un error, per la seva banda, ja que ens va costar molt més aprendre la nostra llengua.

La meva escolarització va ser a una escola situada molt a prop de casa, a on podies elegir línia en castellà o línia en valencià. **La meva família va decidir, començar l'escola en la línia Castellana (però es va adonar de l'error) i a quart de primària van decidir canviar-me. He de dir, que va ser una bona decisió, ja que el meu nivell de valencià va millorar molt.** El meu poble se situa molt a prop de la Comunitat de Múrcia, això fa que molts dels nouvinguts a l'escola, foren de parla castellana.

Amb els anys les trobades escolar (moviment que fomenta el valencià a l'escola) ha fet possible que el valencià guanyi el lloc que li correspongui.

Per tant, a la meva etapa a primària el castellà ha format part en la meva vida tant a l'escola com a casa. Quan vaig fer el pas a secundària, el valencià continua formant part de la nostra educació però no amb tanta força. La llengua vincular, era el castellà en el meu entorn, tant en els amics com en casa. Tant sols parlava en valencià amb la meva àvia i alguns amics.

A la universitat, tot va canviar i el Català va formar part de la meva llengua comunicativa, primer per poder fer els estudis proposats (Mestre d'Educació Física) i, per altra banda, vaig tindre uns companys de lloguer que utilitzaven la llengua valenciana a totes hores.

Com he comentat, em vaig formar com a mestre de primària en l'especialitat d'Educació Física, en l'actualitat no he pogut exercir en la meva especialitat, però a la resta de treballs he intentat que la llengua d'ús en tot moment sigui el català.

Ivan

5-

La primera llengua que vaig escoltar va ser el castellà, perquè la meva mare és andalusa i el meu pare extremeny, tot i que tots dos van venir a viure a Catalunya quan ells tenien 13 anys, per tant, fa més de 50 anys que hi viuen aquí. En la meva família sempre hem parlat en castellà, i **el català el vaig aprendre a l'escola i gràcies als dibuixos del K3, ens encantaven.**

L'anglès el vaig començar a estudiar a tercer de primària i és un idioma que sempre m'ha perseguit, l'estudiat i el continuo estudiant perquè la societat així m'ho demana. Mai m'ha motivat prou per dedicar-m'hi hores i poder incorporar l'anglès a les meves estructures mentals. Actualment, intento veure les sèries en versió original per tal de millorar i poder-me treure el B2. A l'institut vaig aprendre francès, m'agradava molt i no descarto tornar-lo a reprendre en un futur.

Vull destacar que l'aprenentatge del català per mi no ha sigut fàcil. De petita sempre tenia problemes per llegir en veu alta i cometia molts errors. No és la meva primera vegada que escric la meva biografia lingüística i quan ho vaig fer per primera vegada vaig reflexionar

i concloure que de petita tenia un grau de dislèxia. Quan tocava lectura en veu alta patia molt, girava lletres, m'inventava paraules... però mai em van fer proves. A més, durant la meua etapa d'estudiant m'he topat amb professors/es que em picaven i em ridiculitzaven davant de tota la classe dient que no sabia llegir i que mai podria ser mestre llegint així. Molts d'aquests comentaris han quedat a la meua ment i en molts moments em provoquen inseguretat a l'hora d'escriure i llegir davant de certes persones.

Com a mestres i professors/es, hem de tenir en compte que tenim petites persones davant nostre i que confien en nosaltres, tot allò que els diguem té una repercussió a curt o a llarg termini per aquesta persona.

Lídia

6-

La meua vida ha estat i és en català. A casa sempre vam usar la llengua catalana per relacionar-nos; el meu pare va néixer a Andalusia però quan feia uns anys que vivia aquí va aprendre la llengua i la va utilitzar per educar-nos als tres germans.

La meua escola d'infantil i primària, situada al barri de Sants de Barcelona, era (i és avui dia encara) una institució que treballava per la qualitat educativa pública i catalana. De fet, formava part del moviment del CEPEPC (Col·lectiu d'Escoles Per l'Escola Pública Catalana).

Recordo que tota l'escolarització era en català. Fins i tot les matèries de castellà i anglès es feien en català. Ara hi penso i em sembla increïble. Avui dia, la realitat de les aules és ben bé contrària i el castellà ha guanyat tot el terreny, cosa que em sembla contraproductiu en aquest moment i -pensant-ho bé- ho puc extrapolar a la meua trajectòria de primària.

Quan era joveneta, no utilitzava per a res el castellà. Em costava fer-ne ús fins i tot amb els "yayos", que ells no parlaven el català. **Quan vaig arribar a l'institut, també situat a Sants, tot va canviar. Les meves amistats el tenien com a primera llengua i, en part, la vaig adoptar com a llengua social.** Em va servir per dominar les dues llengües de la mateixa manera.

En arribar a la universitat, vaig prendre consciència de la importància del domini de diferents llengües i vaig posar-me de valent amb l'anglès. A banda, vaig estudiar a Portugal un temps. No obstant això, crec que vaig fer tard. **Tot i que entenc perfectament la llengua anglesa, reconec que em costa mantenir converses** ara que fa temps que no l'utilitzo amb assiduitat. Passats els anys, vaig formar-me per ser professora de Llengua catalana i literatura. He de confessar que **ara em fa llàstima que l'alumnat associï el català només a una llengua acadèmica i l'usi només quan hi està obligat. Fins i tot, he trobat alumnes que m'han preguntat com és que "parlo català fora de classe". Espero poder continuar treballant per conscienciar que la llengua catalana no és un instrument polític, sinó cultural. Entendre, parlar i saber una llengua només ens obre portes, sigui la llengua que sigui.**

Milena

7-

Vaig néixer al 1992 a Barcelona. Vinc d'una família purament andalusa, tant el meu pare, de Còrdova, com la meva mare, de Sevilla. La meva àvia materna va tenir sis fills i per part de pare, els meus avis van tenir quatre fills. La meva mare es la cinquena dels sis i van venir a Catalunya buscant millors oportunitats quan ella tenia 8 anys. El meu pare en tenia 13 quan la seva família va decidir marxar a Barcelona pel mateix motiu.

Tota la vida hem viscut a la ciutat d'Hospitalet de Llobregat i **tota la meva escolarització ha estat en català, el parlo des de ben petita. Tot i això, la meva llengua materna és el castellà**, els meus pares no tenen estudis superiors i no han après català, el coneixen una mica dels anys que porten aquí, però mai l'han utilitzat. Tots els meus cosins han parlat tota la vida en castellà i no s'han esforçat gaire en parlar-lo, però a mi sempre ha estat una llengua que m'agrada molt. Me'n recordo **quan era petita, amb els deures, els meus pares tenien dificultats per ajudar-me a causa de la llengua, i s'encarregava la germana gran de la meva mare, que va estudiar infermeria quan van venir a Barcelona. A ella també li agrada molt la llengua catalana i me'n recordo que sempre que podíem parlàvem en català.**

Des de tercer de primària fins a segon de batxillerat, he estat cursant anglès a l'escola i al cicle superior de primària (cinquè i sisè) vaig cursar francès. Tinc el nivell B1 d'anglès, em puc defensar però reconec que el podria haver treballat més i ara em penedeixo de no haver-ho fet en el seu moment. Però ho tinc com a pendent perquè m'agradaria molt assolir un bon nivell, trobo que és molt important.

Quan vaig entrar a la universitat, que ja surts una mica més del barri, vaig fer amics de diferents parts de Catalunya i vaig començar a utilitzar molt més el català en un àmbit més social, i fins el dia d'avui, que trobo que utilitzo totes dues llengües per igual.

Paula

8-

Soc de la República Dominicana. Així doncs, la meva llengua materna és el castellà. La meva segona llengua és el català, ja que els meus pares van decidir emigrar a Barcelona quan jo tenia vuit anys. Després, vaig començar a aprendre anglès a l'institut i, finalment, a la universitat vaig començar a estudiar francès.

El castellà és la llengua de casa i del barri perquè soc de l'Hospitalet de Llobregat. Així doncs, és la primera llengua que faig servir en general. En canvi, en altres entorns de la meva vida quotidiana parlo català. **Al principi, veia al català com una eina, però, ara s'ha convertit en la llengua d'ús habitual. En canvi, l'anglès i el francès són les llengües que utilitzo a la feina, ja que soc professor de llengües estrangeres.** Així i tot, tinc molts amics d'altres països i, per tant, em comunico en anglès amb aquestes persones. En general, **si conec a una persona que parla una llengua propera al català i castellà, intento sempre no haver de canviar d'idioma.** Però, de vegades, és molt complicat.

D'altra banda, crec que **la meva experiència amb el català ha estat molt d'alts i baixos. Al meu barri era molt difícil poder parlar en català** perquè és una zona amb molta migració. Així mateix, en altres zones del territori, **sempre s'han dirigit a mi en castellà. Suposo que té relació a les meves faccions físiques.** Així doncs, **trobar algú amb qui parlar només en català ha estat un procés complicat.** Així i tot, en entorns més acadèmics, sempre he tingut l'oportunitat de fer servir la llengua. Però, evidentment, no és el mateix que fer servir una llengua de manera habitual i espontània. Així mateix, l'aprenentatge de l'anglès i el francès ha estat un procés complicat, ja que no comptava amb els recursos necessaris per assistir a una acadèmia o tenir un professor particular i, per tant, em vaig haver d'esforçar molt per adquirir un bon nivell de llengua. També, és cert que considero que he tingut molts bons professors d'anglès. En canvi, francès és una altra història, ja que vaig començar a estudiar aquesta llengua a la universitat i el procés d'aprenentatge és diferent.

Rafa

9- Relat de vida lingüística

Em dic Ricard i **a casa sempre hem utilitzat el català com a llengua comunicativa. Els meus pares són procedents de poblacions de la Catalunya nord i per tant també tenen coneixements del francès, però pràcticament no l'utilitzàvem a casa.**

La meva escolarització va ser una escola situada a les afores de la ciutat de **Figueres** on en aquell moment hi va haver un alt índex de població provinent d'Andalusia que va venir a la ciutat. La meua escola es diu Joaquim Cusí i Fortunet i amb el pas del temps ha evolucionat molt l'alumnat, de castellanoparlant a molt d'alumnat nouvingut marroquí. Està considerada una escola de màxima complexitat

La meua escolarització es va realitzar amb llengua catalana com a llengua vehicular, però segons el tutor o tutora que et tocava, en aquell moment (Anys 80) recordo realitzar moltes classes en llengua castellana. Ara mateix sembla impossible que això passés, però tinc records de realitzar totes les matèries en castellà o fins i tot el tutor feia una selecció de quines matèries fariem o no, sense fer cas al currículum. **Amb el pas dels anys tant el departament d'Educació com les mateixes escoles ha fet possible que el català guanyi el lloc que li correspongui.**

El castellà per tant a la meua etapa a primària ja l'utilitzava i quan vam fer el pas a secundària es va eixamplar la seva utilització, ja que ajuntaven alumnat de poblacions de la perifèria on també hi havia molta gent castellanoparlant.

El meu pal de pallar sempre ha estat **l'anglès, mai he acabat de fer el pas i és una cosa que tinc com a pendent.** Amb el pas dels anys he pres consciència de la importància de dominar diferents llengües.

Finalment **em vaig formar com a professor d'educació física i intento dins les meves classes donar importància de la parla catalana** i de totes les llengües, però a més amb el moment que ens trobem amb la pèrdua del català amb l'alumnat de secundària, s'ha de promulgar la seva utilització sempre que es pugui, ja sigui en les classes, en les comunicacions amb l'alumnat o amb les pròpies tutories o sortides.

Ricard

10-

La meua llengua materna és el català. La meua mare, tot i ser castellanoparlant de família aragonesa, va decidir llançar-se a parlar en català amb mi quan jo vaig néixer. El mateix va fer el meu avi matern, que tot i portar vora 30 anys vivint a Barcelona, va ser llavors quan va decidir fer un curs de català i parlar-lo amb mi. Amb els anys, però, vaig acabar parlant en castellà amb ell. No sé ben bé perquè, suposo que és qüestió d'usos, per escoltar com parlava en castellà amb la meua mare, el fet és que tot i el seu esforç jo acabava canviant i parlant-li en la seva llengua materna.

Durant la meua infància, passava els estius a Barluenga, un petit poblet de la província d'Osca d'on és la meua família materna. Allà m'hi estava 2 mesos, sense els pares, vivint a casa de la meua besàvia i la tieta de la meua mare. Recordo parlar en català un cop a la setmana quan trucava als meus pares des del telèfon públic del poble, situat en una casa particular on les veïnes més tafaneres es queixaven per no comprendre la conversa. Allà m'anomenaven "Sara la catalana" per diferenciar-me d'una altra nena de la meua edat que es deia com jo, i sovint em recordaven, fent una mica de mofa, el meu accent català.

Quan al setembre tornava a casa, la família paterna amb qui ens veiem quasi bé diàriament, se'n reien de mi pel meu accent "mañico" en parlar en català. De fet, la meua parella diu que tot i que ja no vagi gairebé mai a Osca, quan parlo en castellà amb els meus sogres se'm nota l'accent aragonès.

La família de part del meu pare és de Barcelona, del barri de les Corts, que sense que ningú hi visqui ja, sempre es recorda amb orgull la infància al seu barri. Dues de les cosines del meu pare viuen a Lió des de petites, es van casar amb marits francesos i van tenir 3 fills cadascuna, amb qui hi tenim molt de contacte. **Per poder parlar amb les meves cosines segones, vaig voler aprendre francès** com a segona llengua estrangera a l'institut, elles, per la seva banda, van aprendre a parlar espanyol també. Quan ens trobem es fa una barreja lingüística: amb les cosines del meu pare hi parlem en català, amb els seus marits, en francès, i amb els seus descendents anem canviant del castellà al francès, segons qui porti la batuta de la conversa.

Com tothom de la meua generació, vaig començar a estudiar anglès a l'escola i posteriorment a l'institut. Els meus resultats eren prou bons, però mai havia tingut la sensació de saber-ne fins haver acabat la universitat, en que vaig començar a anar al cinema en versió original, a viatjar i a estudiar-lo a l'escola oficial d'idiomes. Ara m'agradaria reprendre'l per poder fer una llarga estada als Estats Units i que els meus fills tinguin l'oportunitat d'aprendre'l de forma immersiva.

Durant 5 anys vaig acollir els estius a dues **nenes bielorrusses** provinents de la zona afectada pel desastre de Chernobyl. **els dos primers estius només va venir la Dasha, que sense tenir nocions de català l'aprenia a la velocitat de la llum. Els més escèptics se'n feien creus i jo sempre els responia que si no ens enteníem per manca de vocabulari, els gestos i l'amor són universals. De fet, amb ella encara parlem, sempre en català.** El tercer estiu va venir també la Palina, la seva germana petita. Amb ella tota va ser molt diferent: com que es comunicava amb la seva germana, no feia l'esforç d'intentar parlar amb nosaltres,

sempre era la Dasha qui feia d'interpret. Aquí va ser quan vaig aprendre vocabulari domèstic en rus o bielorús (mai en vaig treure l'entrellat ja que elles com a bilingües feien barreja com fem molts de nosaltres entre el català i el castellà). Així que quan la Palina em feia cara de no saber què li estava dient, li deixava anar paraules soltes que anava aprenent d'escoltar-les i sempre li robava un somriure.

Diuen que els catalans som fàcils d'acontentar: ens dius un parell de paraules en català i ja ens tens a la butxaca. Seguint aquesta premisa, sempre que he viatjat he procurat aprendre a saludar i agrair en la llengua del país, atès que és amb l'anglès amb el que acabem comunicant-nos tot i no ser la llengua materna de cap del dos, penso que és una deferència i una mostra de respecte i educació cap als ciutadans que t'acullen.

Tinc un amic eslovac que parla 8 llengües. De fet no les parla totes, unes les domina i amb les altres es fa entendre. Quan el vaig conèixer em va deixar impressionada i és que quan viatja i té contacte amb parlants d'altres llengües, enlloc de canviar directament a l'anglès s'interessa per aprendre nou vocabulari, abandona la vergonya i fa l'esforç de parlar-te utilitzant aquelles noves paraules que va absorbint veloçment. Penso que no tothom té la facilitat que té ell, però sempre m'ha semblat bonica la seva reflexió i en la mesura de les meves possibilitats, intento seguir el seu exemple i així poder enriquir la meua biografia lingüística.

Sara

11-

El meu repertori lingüístic és: català, castellà i anglès. i m'agradaria que fos més ampli. ja que crec que les llengües com molt bé han dit obren portes i faciliten molt la convivència.

Visc en un poble petitó de Pallars, aquí la llengua més emprada és el català, més en concret el pallarès dialecte encara present, amb poca interferència del castellà(des de fa uns anys n'hi ha més degut al grau d'immigració). El català ha estat la meua llengua materna sempre, la que he utilitzat a casa amb els meus pares i avis materns. La llengua que em fa sentir còmoda i estimo. Tot i que els avis paterns parlaven castellà i aquest fet també va ser clau, ja que vaig poder parlar el castellà sempre amb fluïdesa i comoditat, sense ser un impediment. A mi aquest fet em donava confiança i seguretat ja que tenia bon vocabulari. Més tard vaig estudiar anglès marxant alguns estius a fora, i finalment cursant la carrera de mestra de llengües estrangeres: en concret l'anglès. Aquesta també és una llengua amb la que sempre m'he sentit a gust, ja que ha permès poder-me entendre a quasi tot arreu on he anat.

Penso que les llengües tenen un paper important, però que perquè mai deixin de ser importants sempre han de ser vives i presents. S'han d'utilitzar i sentir-les com a teves. I sempre tenir en compte i respectar les llengües dels altres.

* com ja he dit el pallarès present en la meua vida, utilitza paraules diferents a vegades a les estandaritzades i algun cop sents comentaris que fan com si fos menys o diferent.

Tessi

12-

Sóc fill de pare cordovès i de mare catalana, i tot i que a casa sempre he parlat i m'han parlat en català, amb els avis paterns parlava el castellà.

A l'escola, als anys 80's, em relacionava bàsicament en castellà també, i això m'ha convertit en una persona bilingüe del tot.

Per altra banda, des de ben petit els pares em van inscriure a una acadèmia per estudiar l'anglès, i als 16 anys ja m'havia tret el títol del First Certificate. A més, vaig passar **4 mesos treballant a Dublín i tot i que actualment a penes el practico, l'anglès és un idioma amb el que puc mantenir converses força estona.**

Arrel d'estudiar Ciències Empresarials, vaig pensar que m'aniria bé aprendre l'alemany i vaig cursar fins a 5è de l'EOI, tot i que no em vaig arribar a treure el títol. Aquesta llengua la tinc del tot oxidada ja que fa més de 20 anys que vaig acabar a l'EOI i no he practicat gens aquest idioma, ja que és molt fàcil entendre't en anglès amb un alemany parlant.

Actualment considero el català com la llengua pròpia i la que parlo la major part del temps. El castellà a penes l'utilitzo ja que en el meu entorn gairebé tothom entén el català. Tan sols en algunes ocasions quan he de dirigir-me a alguna persona estrangera o nouvinguda que fa mostres evidents de no entendre'm en català.

Pel que fa a l'anglès, miro de mirar alguna sèrie televisiva en versió original per no perdre'l massa, i quan viatjo tinc oportunitat de practicar-lo una mica, tot i que al principi sempre em costa una mica.

Com comentava, l'alemany ha quedat com un record que de tant en tant reapareix per algun motiu, com per exemple quan em trobo amb la dona i/o la filla d'un amic que són alemanyes, tot i que saben parlar català i si els dic quelcom en alemany és més com una conya.

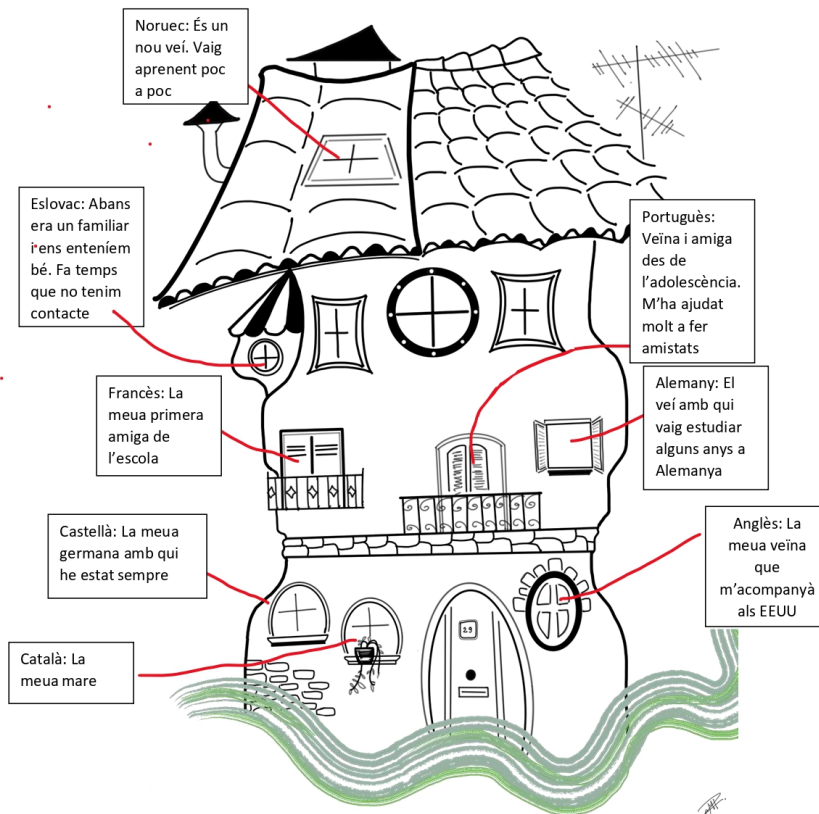
L'adquisició del català i del castellà van ser naturals i l'esforç molt menor que amb l'anglès i l'alemany. Sovint maleeixo tot el temps que vaig dedicar de petit a aprendre l'anglès, ja que considero que quan hom té l'interès tot és més fàcil. Sempre he pensat que el sistema educatiu no acaba de rutllar si després de 13 anys aprenent una llengua un no surt competent en aquesta llengua (només cal veure el nivell de molts alumnes amb el català o l'anglès quan acaben l'ensenyament obligatori...)

L'alemany em va interessar en un moment concret de la meua vida quan apostava per un tipus de professió que finalment no he acabat exercint, i vaig anar aprovant cursos però al no continuar practicant l'idioma l'he anat perdent paulatinament.

Xavier C.

Xavier Dalmau Martínez

Autobiografia lingüística

Xavier D.